

[Holstein.]

somhed og under den almindelige Pengeomsætning.

Med Hensyn til Kontrollen var Bestemmelserne om, hvilke Institutioner der skulde omfattes af den, videregaaende i det foregaaende Lovforslag end i det Forslag, som Venstre her har fremsat, men med Hensyn til Prisaftaler, med Hensyn til Sikring af den forbrugende Befolkning gik det Forslag ikke nær saa vidt som det nu foreslaaede. For hvad var der i det tidligere Lovforslag af Bestemmelser til Sikring af det forbrugende Publikum mod urimelige Priser? Der var ikke andet end en Bestemmelse i Slutningen af § 5 om, at Kontrolkommissionen skulde indstille til Indenrigsministeriet at søge gennemført til Sikring af Forbrugernes Interesser Foranstaltninger, som Kontrolkommissionen maatte finde ønskelige; det vil med andre Ord sige — og det fremgaar tydeligt af Udtalelserne i Betænkningen fra den overordentlige Kommission, hvor bl. a. to saa fremragende Jurister som Friis og Martensen-Larsen, en Nationaløkonom som Professor Birck og flere Politikere havde Sæde —, at i denne midlertidige Lov om Tilsyn med visse Virksomheder vilde man netop ikke indføje Lovbestemmelser til Sikring af Publikum mod utilbørlige Prisaftaler, men kun — kun bestemme, at Kommissionen skulde være beføjet til at udarbejde et Forslag, som den skulde tilstille Indenrigsministeren, og som det saa maatte være Indenrigsministerens Sag i større eller mindre Omfang at tage til Følge og søge gennemført i Rigsdagen, saaledes at man kunde faa en Lov paa Rigsdagen mod utilbørlige Prisaftaler. Men selve Loven var slet ikke en Lov om utilbørlige Prisaftaler, det var noget, som stilledes i Udsigt, som først skulde udarbejdes og forelægges af Indenrigsministeren og saa søges gennemført i Rigsdagen.

Saa kommer vi til den højtærede Handelsministers første Lovforslag i 1929. Der er man straks begyndt at modificere det Forslag, som stadig var gaaet igen, paa dette Punkt, idet den højtærede Handelsminister deri siger, at naar Kontrolinstitutionen har gjort Indstilling om de Foranstaltninger, som den skønner hensigtsmæssige som Værn mod urimelige Prisaftaler, skal han søge Indstillingen gennemført. Det vil efter Ordlyden med andre Ord sige, at Ministeren skal være bundet af den Indstilling om Foranstaltninger mod utilbørlige Prisaftaler, som Kommissionen gør til ham, men endnu her maa det forudsættes paa Baggrund af alt det hittidige,

at det er Indenrigsministerens Sag at søge saadanne Foranstaltninger gennemført paa Rigsdagen, og at det ikke er Mening, at Lovgivningsmagten vil delegere Indenrigsministeren en uindskrænket Beføjelse til administrativt at iværksætte Foranstaltninger mod Priserne efter Indstilling fra denne Kommission — nej, man vilde forelægge et positivt Lovforslag i denne Henseende.

Men nu kommer vi til det foreliggende Ændringsforslag, og hvorledes er Forholdet her med Hensyn til Prisaftaler? Ja, for det første bestemmes det i Forslagets § 1, at der kun skal skrives ind mod Prisaftaler, for saa vidt angaar *Varepriser*. Alle andre Priser: Trafikpriser, Takster for Transport, pr. Skib og til Lands, og Priser for Pengeinstitutioners Vedkommende, selv om de er nok saa trustlignende, selv om de er af nok saa monopolistisk Karakter, selv om de nok saa suverænt kan bestemme visse Priser, visse Takster, skal ikke falde ind under Loven. Den Art trustlignende Virksomheder er ikke indbefattet i Venstres Lov, de var indbefattet under Kontrollen i det tidligere Lovforslag, men her er de hverken indbefattet under Kontrol eller under Prisaftaler.

Tør jeg spørge Venstres ærede Ordfører (Olav Olsen), for Partiet har jo tidligere gennem Indenrigsminister Sigurd Berg været Tilhænger af det andet Forslag: hvad er Grunden til, at man nu har foretaget denne dog meget væsentlige Frontforandring paa dette Punkt?

Endvidere siger Forslaget, at der ikke alene kun er Tale om Truster med Hensyn til Varepriser, altsaa Handelstruster og Industritruster — kun dem — men kun for saa vidt angaar Varer — den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti har allerede berørt det —, som indgaar i det almindelige Forbrug. Altsaa, hvis det er en Trust eller trustlignende Virksomhed eller økonomisk Sammenslutning, Kartelaftale om en Luksusvare, vil Venstre ikke være med. Der skal hverken være Kontrol eller Bestemmelser til Værn imod Prisaftaler for Luksusforbrugerne. Jeg vil gerne spørge: Hvad er Grunden til den Begrænsning?

Og endelig staar der som den tredie Begrænsning, at Loven kun skal omfatte Prisaftaler, for saa vidt de træffes af Truster, Karteller og lignende Sammenslutninger. Det tidligere Lovforslag omfattede ogsaa en enkelt Mands Virksomhed; en kapitalstærk Milliardær, som var i Staud til paa et vist Omraade at øve en Monopolindfyldelse paa Prisdannelsen, var ogsaa omfattet deraf.